

Vroom aandenken aan

Zuster Laura DEJONGHE

Geboren te Tarascon (Frankrijk)
op 25 maart 1918.

Zij trad in het klooster op 8 september 1939.

Zij werd geprofeest op 19 maart 1941.

Ze overleed te Kortrijk in de St.-Maartenskliniek,
op 9 maart 1988,
gesterkt door het sacrament van de zieken.

Bijna gans haar leven

*stond ze in dienst van de bejaarden:
Tielrode, Grobbendonk, Gullegem.*

De werkelijkheid is altijd van die aard dat ze zich slechts onthult voor wie er met een zuiver en fris oog naar kijken kan.

Een kloosterzuster heeft stilletjes de wereld losgelaten. Reeds jaren leefde ze in de stilte. Haar ziek zijn tot en met de dood nabij, hadden een ander mens van haar gemaakt. Ze was als keukenzuster een lentestraal geweest voor oud geworden mensen. Heel spaarzaam, trouw en blij had ze haar werk gedaan, elke dag beginnend in de vroege morgen. Ze kende haar mensen en elk van hen met hun eigen smaak. Dikwijls had ze voor die en die iets klaar gehouden om 'onder tafel' aan te reiken. De werkelijkheid: mensen vreugde geven, leven voor de anderen zonder zichzelf te sparen.

Ze heeft een harde jeugd gekend. En later, in het klooster, droeg ze een kruis om wat in de familie zo anders was.

Menig keer heeft ze voor hen met tranen tot de Heer gebeden. Ze kende de werkelijkheid van kerk en wereld.

Haar werk loslaten, ziekte, aanvankelijk begreep ze niet. Maar diep in 't hart bleef zij de Heer gegeven. Ze heeft het mogen leren te leven met een pijn die nooit meer is geweken. Toch bleef ze je aankijken met ogen die tintelden van zonnigheid en van 'ik heb begrepen', alsof ze altijd zei: niets lijkt zo eenvoudig en niets zo moeilijk als gewoon te kijken naar wat is en niet naar wat men vooraf bepaald heeft te willen vinden. Dat maakt het leven rijk. Dat is aanvaarden. Het kruis... dé werkelijkheid van haar leven.

Een kruiske krijgen was haar zo geliefd, het teken van Gods zegen. Omwille van dat kruiske is ze gevallen... Wat licht en zon en vreugde was, is jarenlang doorheen de duisternis op weg gegaan, lijk 't volk van God doorheen woestijn de bange weg is blijven gaan naar het Beloofde Land. God was met haar en niemand haast kon haar nog echt bereiken. Heel even kwam ze weer bij, voordat ze sterven zou, en zei: ik ben zo blij... ik ben zo blij. Zij had haar God begrepen.

De Eerwaarde Heer Algemeen Directeur S. Marchand,
De Eerwaarde Oversten en Zusters
van de kloostergemeenschap van Deftinge,
De Overste en medezusters
van het rustoord te Gullegem,
De families DEJONGHE-CLAUW,

danken U voor uw gebeden
en blijken van christelijke deelneming.

Ond. Fun. Ghillemyn

Druk Herman, Gullegem